

D • N

9/11 1950

Kongressvalen i USA

De amerikanska kongressvalen har, som vanligt då de inte är förenade med presidentval, väckt jämförelsevis ringa intresse. Vid föregående val av denna typ år 1946 var valdeltagandet 38 procent; år 1948, då presidentval samtidigt ägde rum, deltog bortåt 50 procent av väljarna; vid årets val tycks röstfrekvensen ligga vid ett par och fyrtio procent. Dessa siffror är genomgående lägre än vid europeiska val. Detta förklarar emellertid till stor del av två för USA speciella förhållanden. Dels är registreringen av de röstberättigade som regel frivillig, varför en mängd personer som uppfyller villkoren för valrätt är avstängda från valet och alltså inte kan framdrivas av den till detta koncentrerade agitationen. Dels är valdeltagandet av uppenbara skäl ytterligt obetydligt i det totalt stater där det demokratiska partiet sedan ett århundrade är helt dominerande.

Som vanligt har också årets "mellanval" resulterat i en tillbakagång för majoritetspartiet. I senaten står nästa år, då de nyvalda tillträder sina platser, 49 demokrater mot 47 republikaner, medan ställningen för närvarande är 51 mot 45; i representanthuset reduceras det demokratiska flertalet från 92 till ett femtital platser (av 435). Om något förkrossande nederlag är alltså inte fråga. Demokraterna behåller fortfarande de tre unionella huvudorganen: presidenturen, senaten och representanthuset. Vad senaten beträffar kan det demokratiska partiet se ljus på framtiden; vid årets val stod ovanligt många demokrater under omval, medan vid 1952 års val, då senaten änyo till 1/3 förnyas, relativt många republikaner inom partipolitiskt osäkra stater skall omväljas. Å andra sidan måste demokraterna vidkännas ett par särskilt kännbara förluster. Så har den demokratiska ledaren, senator Lucas i Illinois, och partiets inpskäre i det övre huset, senator Myers i Pennsylvania, blivit utslagna. Båda dessa män liksom den likaledes besegrade senator Tydings i Maryland har hört till Trumans

trognaste och mest effektiva anhängare.

Särskilt uppmärksammade valstrider har ägt rum i staterna Ohio och New York. I Ohio omvaldes med klar majoritet den republikanske ledaren Taft, en av partiets mest konservativa politiker, som gång efter annan tävlat om nomineringen till presidentkandidat. Att av dessa val dra allmänna politiska slutsatser är emellertid svårt, då Tafts demokratiska motståndare var en notoriskt obetydlig och föga röstvärmande politiker. I staten New York valdes Dewey än en gång till guvernör, trots sitt misslyckande vid 1948 års presidentval och trots att han under senaste tiden blivit föremål för särskilt skarpa angrepp. Ehuru Dewey lidit nederlag vid två presidentval (1944 och 1948) och lovat att inte ännu en gång ställa upp äf det långtifrån osannolikt att efter detta han och Taft kommer att tävla om nomineringen om två år liksom för två år sedan.

Vilka är de allmänna konsekvenserna av valresultatet? För det första utan tvivel en ökning av den konservativa tendensen i inrikespolitiken. Då det demokratiska partiet går tillbaka följer härmed att partiet blir mindre radikalt, ty den konservativa falangen från södern (med omkring 100 röster i representanthuset) är stabil, och förlusterna går ut över partiets representation i norr och väster, där demokraterna av ålder företräder missnöjet och radikalismen. I en rad delstater innebär därför valet att konservativa republikaner trätt i stället för radikala demokrater; det förtjänar antecknas att radikalismen inom det demokratiska partiet i ett par kända fall led nederlag redan vid nomineringsvalen, främst då senator Pepper förlorade sitt mandat för Florida. Man kan därför utgå från att den starkt kritiserade fackföreningslagen av år 1947 (Taft—Hartley-lagen) förblir oförändrad, att Trumans krav på lagstiftning mot rasdiskriminering kommer att möta ytterligare svårigheter och att andra förslag som anses vara av ekonomiskt eller socialt radikalt

natur vinner mindre understöd i den nyvalda kongressen. Det bör emellertid fastslås att det här är fråga om allmänna tendenser, inte om någon strömkantring eller någon mer avgörande förändring.

Vad utrikespolitiken beträffar har republikanernas hårda kritik mot statsledningen gått på skilda linjer. Man har, ofta med utomordentlig överdrift och grova förvrängningar, anklagat regeringen, och främst utrikesminister Acheson, för efterlätenhet mot eller rent av sympati med kommunismen. En parallell angreppslinje har kombinerat ett slags förstulen isolationism med anklagelser för en alltför svag utrikespolitik. Sålunda har regeringen kritiserats för att Kina överlämnats åt kommunismen samtidigt som det har antytts att Trumans ingripande i Korea var alltför riskabelt; de olika synpunkterna har sammanhållits genom tankegången att regeringen fört en utrikespolitik utan grundval

i politiska och militära förberedelser. Under sommaren såg det ut som om nederlagen i Sydkorea skulle bli en tillgång i den republikanska valagitationen; då dessa nederlag förbyttes i seger övergick man att tala om onödiga förluster och från början dålig planläggning; under den senaste veckan har den försämrade militära situationen kunnat utnyttjas. I det hela lär det utan överdrift kunna påstås att de republikanska politiker som stått i spetsen för valkampen använt alla möjligheter att försvaga regeringens ställning. Därmed är inte sagt att starka motsättningar under de närmaste åren kommer att präglade inställningen till utrikesfrågorna. I det stora hela torde samlingen i dessa frågor bestå oberoende av den inte alltför viktiga episod som kongressvalen utgör. Och väsentligt är att president och kongress både sakligt och partimässigt står på samma linje.